

Klassieke muziek

REPORTAGE OP PAD MET PIANIST JAN-WILLEM ROZENBOOM

Meeuwis & Mozart

Philips Stadion, Eindhoven, 8 juni

'Het enthousiasme bewaren we nog even', zegt Guus Meeuwis na het spelen van zijn hit 't Dondert en 't bliksem. De zanger repeteert met zijn band in het Philips Stadion in Eindhoven. Niet op een podium boven het grasveld van voetbalclub PSV, maar in een zaaltje met systeemplafond. Wie deze ochtend toevallig langsloopt, of vanuit de zolders van de huizen aan de overkant van de straat naar binnen kijkt, hoort vrijwel niets - alleen drums, in een aantal liedjes de koperblazers en saxofoons die Meeuwis bijstaan, en misschien heel zachtjes nog een flard zang of akoestische gitaar.

En dat terwijl er toch twee toetsenisten, een bassist en vier gitaristen aan het werk zijn. Wie wil horen wat ze doen, kan een koptelefoon pakken. De band speelt zonder gitaarversterkers, maar met in-ear monitors, zodat de muzikanten zo direct mogelijk horen wat ze doen - precies zoals het er straks bij de concerten aan toegaat. Op deze manier hebben ze zo min mogelijk last van de weerkaatsingen van het geluid. De drummer hoort een clicktrack, waarmee het tempo van ieder nummer al is vastgelegd.

Dat er weinig hoeft te worden overlegd of onderbroken, is vooral de verdienste van de man achter de elektrische piano. Bij een break of belangrijke inzet zie je hem opkijken, net als een dirigent. Een bemoeidigend knikje, een lach die vertrouwen wekt. Hij hoeft weinig meer te doen, het echte werk is al gedaan.

Jan-Willem Rozenboom (48) is de man achter, of naast Guus, de bandleider, componist en pianist die alles regelt. Al vanaf het eerste album van Meeuwis is hij erbij. Maar sinds zo'n tien jaar leidt hij een artistiek dubbelleven. Treedt hij de ene week op in een stadion waar massa's de mede door hem geschreven nummers meezingen, de week erna kun je hem zien in een kleine theaterzaal. Als klassiek pianist.

Ook in klassieke context heeft Rozenboom succes. Eerder dit jaar speelde hij in de Grote Zaal van het Concertgebouw in Amsterdam. Voor zijn nieuwste album met Bachbewerkingen kreeg hij vier sterren in *de Volkskrant*. Maar dat hij die albums in eigen beheer uit kan brengen, komt vooral door zijn werk met Meeuwis.

Het roept de vraag op: waar voelt hij zich het meest thuis? Welke ar-

De ene week speelt hij in een stadion waar massa's meezingen, de week erna in een kleine theaterzaal

tiest is Jan Willen Rozenboom het liefst?

Het contrast tussen zijn optredens is groot. Bij de stadionconcerten is er 1800 man personeel, van beveiligers tot biertappers: dat is al bijna de capaciteit van een vol Concertgebouw. *Groots met een zachte g*, de serie stadionconcerten die ze hier al sinds 2006 organiseren, is een miljoenenproductie met vuistdik draaiboek. Niets wordt aan het toeval overgelaten. Aan lange tafels zitten mensen, ook van koptelefoons voorzien, mee te schrijven en mee te tikken - 'schaduwmuzikanten' die zich met bladmuziek voor hun neus inleven. 'Voor het geval er iemand bij het concert uitvalt', fluistert Rozenboom. Ze zijn allemaal door hem gestrikt.

Sinds hun studententijd zijn ze bevriend, Meeuwis en Rozenboom. Door mee te doen aan een studentensongfestival had Meeuwis in 1994 met *Het is een nacht* een platencontract gescoord. Toen moest er alleen nog een band komen. Toevallig meldde zich bij de ontgroening van de Tilburgse studentenvereniging Sint Olof waar Meeuwis zich had ingeschreven nog een muzikliefhebber aan: Jan-Willem Rozenboom. Het klikte. Hij werd lid van de groep, alleen was er al een toet-

senist. Dus werd het maar bas. Hij wist maar net waar de noten zaten.

Het is een nacht werd een nummer 1-hit, net als de opvolger *Per spoor (kedeng kedeng)*. Het zijn de enige vroege nummers waarop Rozenboom niet te horen is (op de albums mocht hij wel toetsen spelen). Alleen Guus' broer Marc en Rozenboom bleven aan Meeuwis verbonden toen de begeleidingsband Vagant in 2001 ophield te bestaan. De andere muzikanten begonnen aan de banen waarvoor ze hadden gestudeerd, Rozenboom rondde in die periode zijn master piano af bij Rian de Waal aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag.

'We waren net uit de collegebanken gedropt met een zootje nummer 1-hits terwijl we bij wijze van spreken drie keer op het podium hadden gestaan', vertelt Meeuwis in de pauze. 'We dachten: we gaan dit doen, we gaan straks weer studeren en dan hebben wij de allermooiste verhalen ter wereld. We waren eendagsvliegen, dat heb ik uiteindelijk toch wel zo'n vijf jaar gedacht. Het kon niet echt zo zijn dat dit ons leven zou worden.'

Dat werd het wel - mede dankzij het piano- en schrijftalent van Rozenboom. Meeuwis: 'Hij weet zo veel van

De laatste keer

Volgende zomer doen Meeuwis en Rozenboom voor de laatste keer *Groots met een zachte g*, heeft Meeuwis net aangekondigd. Waarom? 'Het bepaalt onze agenda's al zo lang, het is een keurslijf waar je

ook een keer uit wilt stappen. Je wilt het moment voor zijn dat je af moet schalen omdat de vraag terugloopt en een concert moet schrappen. Maar Guus heeft allang iets nieuws bedacht, hoor.'

Hij is de bandleider van Guus Meeuwis én klassiek pianist. Zou **Jan-Willem Rozenboom** (48) niet toch nét iets liever vooral dat laatste zijn? V volgde hem in beide muzikale werelden.

Door **Merlijn Kerkhof**
Foto's **Hilde Harshagen**

muziek, hij kijkt er altijd net even anders naar dan ik. Hij zorgt ervoor dat we de nummers steeds weer in een nieuw jasje steken, zoals ook nu met die bigband. Hij voelt heel goed aan wat ik wil. Stel: ik heb een liedje. Dan kan hij er met zijn harmonieën en twists voor zorgen dat het echt een liéd wordt.'

Heeft hij een voorbeeld? 'Neem *Tranen gelachen*. We zaten in een huisje te schrijven, maar hij kreeg koorts en lag in bed. In een keer hoor ik iemand van de trap af komen, Jan-Willem. Hij luistert even en zegt: misschien moet je in die bridge dit of dat doen. Het was precies wat we misten.' Dan, lachend: 'En toen ging-ie weer ziek naar boven.'

Dat het muzikaal zo'n goede match zou zijn, stond niet direct vast. 'Toen we elkaar leerden kennen, kende hij qua popmuziek alleen Level 42 en Dire Straits. Van Nederlandstalig wist hij helemaal niks. Ik heb hem een stapel muziek van Herman van Veen en Frans Halsema gegeven als huiswerk.'

Maar houdt hij er ook echt van? 'Zijn passie ligt echt bij klassiek, daar kunnen we eerlijk over zijn. En daarom vind ik het ook zo mooi dat hij bij mij blijft.' Ja, waarom? 'Omdat hier ook een groot stuk liefde in zit, denk ik. Eigenaarschap, zo kun je het nee-

men. We hebben dit samen opgebouwd. Maar ik vind het ook echt heel mooi dat hij nu voor zijn klassieke werk de erkenning krijgt. Dat ze hem eindelijk zien.'

Tilburg, 19 juli

Toen Jan-Willem Rozenboom in Tilburg in een studentenhuis kwam te wonen, werd hij er Mozart genoemd. 'Ik had een piano op mijn kamer. Mijn huisgenoten waren allemaal economen of econometristen. Ik vond het niet erg. Ik was de enige conservatoriumstudent die lid werd van een studentenvereniging. Mijn broer was bij Minerva gegaan in Leiden en zoiets leek me wel leuk. Maar ik ben nooit een echte bal geworden, hoor.'

Maar een permanente outsider misschien wel? 'Ja, een beetje. Dat voel ik me onder popmuzikanten in ieder geval. Ik leer nog altijd dingen bij. De Hammond-organist in de band weet bijvoorbeeld veel beter welke harmonieën je moet gebruiken als je iets echt gospelachtig wil laten klinken.'

Vroeger stond in het gezin Rozenboom altijd Radio 4 aan. Opa speelde piano, vader - eerst werkzaam voor Philips, uiteindelijk hoogleraar mini-vermogenslektronica op de TU Eind-

“
Bij 'Podium Witteman' was het dan: Neem je Guus ook mee? Maar ik zat daar liever alleen, op eigen kracht

hoven - speelde piano. We zitten in Rozenbooms studio. Pronkstuk in de ruimte is de Steinway die Rozenboom in 2016 over heeft kunnen kopen van het Muziekgebouw Eindhoven. Zijn oudste zoon (vier kinderen) brengt worstenbroodjes.

Vervelende vraag, maar: dit herenhuis is nogal groot. Hoeveel procent daarvan komt van de Buma, de auteursrechtenorganisatie die de royalty's uitkeert als je liedjes bijvoorbeeld op de radio worden gedraaid? Rozenboom lacht ongemakkelijk. 'Ik denk dat iets meer dan de helft van mijn inkomsten van de Buma komt. Ik ben er niet zo mee bezig. Maar ik klaag niet.'

Het zorgt er hoe dan ook voor dat hij als klassiek musicus geen concessies hoeft te doen: dat hij geen schnabbels hoeft aan te nemen waar hij geen zin in heeft. 'Dat is wel een beetje mijn mazzel, ja. Aan de andere kant: mijn eigen albums verdienen zich ook weer terug. Het is niet dat het ene het andere mogelijk maakt, het maakt het alleen makkelijker.'

Want hij heeft een paar knallers op zijn naam. Zoals *Brabant*, waarvoor hij de muziek schreef - het is het lied waarop hij het meest trots is en dat als officieus volkslied van de provincie is omarmd. 'De producer met wie wij

werkten, zei: moeten jullie niet eens wat maken over waar jullie vandaan komen? Guus was net in Moskou geweest waar hij had opgetreden voor een Nederlandse vereniging en bedacht toen die tekst. En ik kwam met de muziek. Pas veel later ontdekte ik de verwantschap die er is met de aria van de *Goldbergvariaties* van Bach, het stuk dat ik toen studeerde.'

Dat was ook het stuk dat hij voor het eerst op een eigen cd zette, in 2015. Voor televisieprogramma's was het een dankbare invalshoek: de pianist van Guus Meeuwis die stiekem al die tijd klassieke muziek bleek te spelen. 'Maar dan zou ik bij *Podium Witteman* komen, en werd ik uiteindelijk toch weer gebeld met die vraag: we zouden het wel leuk vinden als je Guus meeneemt, kan dat? Oké, ik zal het vragen. Hij deed het graag, dat was het probleem niet. Maar ik zat daar liever alleen, op eigen kracht. Ik zat vastgeklampt aan die invalshoek. Nu is dat gelukkig iets minder.'

De verhouding optredens met Guus (oplopend tot zeventig shows per jaar) en eigen recitals is

LEES VERDER OP PAG 6